

[Statsministeren.]

lige vilkår. Konkurrence havde man også mødt udenfor, men ikke på absolut lige vilkår, og under en betydelig usikkerhed.

Dette faktum blev klart erkendt såvel herhjemme som i udlandet. Regeringen lod det derfor hurtigt og tydeligt komme til udtryk ved at genoptage valutannoteringen på Københavns børs, således som hr. Orla Møller nævnte det i går, og det skete den 3. oktober. Som en yderligere understregning af, at kronen nu er fjernet fra enhver devalueringssrisiko, har regeringen besluttet i løbet af få dage på ny at påtage sig forpligtelsen til at holde udsvingene i kronkursen inden for den mellem EF-landene aftalte „båndbredde“, som det hedder i det sprog.

Som det vil huskes, suspendede, Danmark denne forpligtelse, da den britiske regering i juni besluttede sig til at lade pundet flyde. Selv om EF-tilslutningen medførte den lettelse, som jeg netop omtalte, har den selvfølgelig ikke i sig selv løst problemerne. Men problemstillingen er en ganske anden, end den ville have været udenfor.

Som jeg sagde i min tiltrædelseserklæring i går, er det regeringens mål at opretholde den fulde beskæftigelse, sikre fortsat sociale fremskridt og samtidig hermed skabe ligevægt på betalingsbalancen. Det ville i hvert fald på kort sigt have været umuligt at opfylde denne målsætning, hvis udfaldet af afstemningen havde været et andet. I så fald ville vort samfund have stået over for nødvendigheden af så kraftige strukturændringer, at den fulde beskæftigelse, og hermed mener jeg selvfølgelig også landbrugsbeskæftigelsen, ville have været vanskelig eller umuligt at opretholde.

Opgaven at skabe mere ligevægt i betalingerne falder mest direkte på vort erhvervsliv. Dansk erhvervsliv har i de sidste 10-15 år, må vi erkende, vist en imponerende dygtighed. Det vil med vor tilslutning til EF møde en udfordring, som jeg ikke tvivler på at det kan leve op til. Samfundet har hjulpet og kan også på anden måde hjælpe erhvervslivet til at udnytte denne chance. Samfundsmæssigt set er det nemlig vor chance at få skabt ligevægt på betalingsbalancen, hvilket vil betyde større frihed og råderum for vor økonomiske og sociale politik.

Men skal chancen udnyttes, må vi i fællesskab sikre erhvervslivet ekspansionsmuligheder. Ekspansion forudsætter investeringer, men investeringer forudsætter kapitaldannelse. Når vi vil fjerne underskuddet på betalingsbalancen, må en forøgelse af kapitaldannelsen i Danmark være en forudsætning. En meget stor del af kapitaldannelsen her i landet sker inden for virksomhederne. Men personlig tror jeg ikke, der er store muligheder for at forøge privat opsparing uden for virksomhederne. Den personlige opsparing og de ordninger, der tidligere har været praktiseret med dette formål, har hovedsagelig blot ført til en omplacering af de allerede foretagne opsparinger. Regeringen tilstræber en forøgelse af virksomhedernes opsparing, men hidtil har ejendomsretten til denne opsparing som en selvfølgelig ting ligget hos virksomhedernes ejere. Vi mener ikke, at det er en selvfølge, at formuedannelsen alene skal tilfalde virksomhedsejerne. Formuedannelsen er et resultat af samvirke mellem kapital og arbejdskraft. Arbejdskraften har derfor en lige så naturlig ejendomsret til den, som kapitalen har. Det er jo denne tankegang, som også andre her i salen har givet tilslutning til, der går med ind i regeringens erhvervs politik.

Det er på denne baggrund, man må bedømme regeringens hensigter om at forbedre afskrivningsreglerne for maskiner, øge erhvervslivets lånemuligheder, modernisere erhvervslovgivningen m. m. Det er derfor, regeringen vil fremlægge hovedlinjerne for en lovgivning om økonomisk demokrati og indbyde erhvervslivet og arbejdsmarkedets organisationer til en åben og fordomsfri drøftelse. Selv om ikke jeg betragter det som en absolut selvfølge, er det nok naturligt, at regeringens planer om lovgivning på dette område vil spille en rolle som baggrund for forårets overenskomstforhandlinger, og jeg kan derfor love, at regeringens udspil vil være kendt og forhandlet med arbejdsmarkedets parter, før forhandlingerne på arbejdsmarkedet går ind i den afgørende fase.

Må jeg i øvrigt tilføje, at regeringen selvfølgelig agter at overlade det til parterne selv at nå til enighed om deres overenskomster. Jeg nærer ikke tvivl om, at de nu som